

התעוררות מן ההרדמה הקדם-גלגולית התעוררות מהרדמה מכוונת באמצעות הקשבה לקולות הפנימיים

שלום. ברכות אוהבות זורמות אל כל אחד מכם כאן. ברוכים הבאים, ידידי היקרים מכל. הבה נמשיך את סדרת ההרצאות הספציפית הזו. ויש לזכור, ידידי, שזהו רצף של הרצאות, כל אחת מובילה לבאה אחריה בספירלה של התהליך האבולוציוני שלכם, בהתאם להתגברות המודעות שלכם.

בהרצאה זו אדבר שוב על תופעת התודעה-מודעות, בייחוד בקשר לתהליך האבולוציוני ולמשמעות חיי האינדיבידואל.

מכלול הידע כולו נמצא בתוכם. אמרתי זאת לעתים קרובות, אך רק לעתים נדירות מבינים זאת. לפני הלידה לחיים אלה מתרחש תהליך של הרדמה. יש לזה סיבה ספציפית. אתם מתעוררים מן ההרדמה, ביציאה מן התינוקות, עם מודעות מוגבלת. ההתעוררות היא חלקית והדרגתית. ככל שאתם צומחים מבחינה גופנית שכלית ורגשית, אתם מגששים כדי לגלות מחדש את הידע הפנימי שלכם. תחילה אתם עושים כן בצורה מוגבלת, תוך התמקדות בחיים החומריים. אתם לומדים ללכת, לעבוד עם חפצים, אתם מדברים; אתם לומדים קרוא וכתוב, חשבון, חוקים בסיסיים מסוימים על החיים החיצוניים, על החומר הפיזי סביבכם, שאיתו תצטרכו לעבוד.

אחרי שהשתלטתם על הידע הבסיסי הקשור לחומר, או עוררתם אותו מחדש, ידע עמוק יותר נרכש מחדש, בתנאי שתהליך הצמיחה מתנהל כמתוכנן. כשאדם נתון בתהליך צמיחה אינטנסיבי, הדבר [תהליך רכישת הידע מחדש] מעמיק ומתרחב בהיקפו יותר ויותר. אם האדם עוצר את תנועת תהליך הצמיחה, את "רכבת חייו", קטיעת התהליך תמנע רכישה מחדש של הידע שנמצא ברשותכם במצב פוטנציאלי.

כאן תצטרכו באופן בלתי נמנע לשאול, "מדוע מתרחש תהליך ההרדמה?" למעשה, ההרדמה מתרחשת עוד לפני תהליך הלידה. במציאות הרוחנית, שאליה שייכת באמת הישות הכוללת שהיא אתם, אתם מחליטים להופיע מחדש במימד זה. זהו השלב שבו אתם מורדמים בכוונה. אחרי שכל התכונות לחיים במישור החומרי נדונו בצורה ממצה והוטמעו, אתם מאבדים את המודעות. אדם שעובר ניתוח עובר תהליך דומה. למעשה, תהליך ההרדמה מועתק מחיי הרוח, נזכרים בו ומגלים אותו מחדש בחיים הארציים. על האדמה, המטרה היא למנוע כאב במהלך ניתוח. במקרה של התהליך הגלגולי, הסיבה לכך שונה.

לפני שהעצמי הרוחני נוטל לרשותו את הבעלות על הגוף האנושי בתהליך הלידה, הישות כבר נמצאת במצב שינה, מורדמת ולא מודעת. בלידה מתרחשת התעוררות קלושה – קלושה ביחס למצב האמיתי. החלק המוגבל של הישות שנוטל לרשותו בעלות על גוף התינוק מוצא את עצמו ער לתחושות גופניות ולתפקוד הפיזי, ולמידה מסוימת, מוגבלת, של תפיסה ומודעות; שום דבר מזה הוא לא מסוגל להעריך [assess], לפרש או להטמיע כראוי. זה יגיע בשלב מאוחר יותר. מצב המודעות אחרי הלידה מתגבר, אך נותר עדיין מוגבל מאוד. תהליך הפיכתנו למודעים וערים מתרחש בהדרגה.

השנים הראשונות – כעשרים ושתיים עד עשרים וחמש שנים בקירוב, אם כי לא ניתן להכליל כאן – מתמקדות בראש ובראשונה ברכישת ידע חיצוני. בהנחה שהתהליך משמעותי ואורגני, המיקוד אמור אז לעבור לרכישת ידע שמעבר למציאות הפיזית: ידע פנימי, רוחני. הדבר יכול להתרחש תחילה במישור הפסיכולוגי. אני כולל את הידע הפסיכולוגי כאשר אני מדבר על ידע רוחני, שכן הוא מתעסק בחוקים ובתהליכים העוסקים בעצמי הפנימי.

יחידים מסוימים ומפותחים מאוד, בעלי יכולת להגשמה רוחנית, מתעוררים למציאות הפנימית לעתים קרובות, אם כי לא תמיד, בשלב מוקדם, שעשוי לחפוף ללמידה החיצונית. אתם פוגשים ילדים בנתיב שלכם שמתחילים בשלב מוקדם בחייהם לרכוש ולהבין ידע פנימי. הדבר יכול לקרות מכיוון שהידע קרוב ומעוגן עמוק בנשמה; בתקופות חיים קודמות הוא הפך לחלק כה אינטגרלי מן הישות, עד שקל לעורר אותו יותר מאשר אצל אחרים ללא התפתחות קודמת כזו, שחייבים עדיין לעבור דרך תהליכי צמיחה, חיפוש, מאבק לפני שהידע הפנימי יחדור לכל חלקיק בנשמתם. זוהי, כמובן, מטרת החיים עצמם. וכל זה הכרחי: תהליך הגישה, תהליך הניסוי והטעייה, החיפוש, להיות לעתים קרובות בבלבול ואי ידיעה, להתמודד עם אי הידיעה בדרך בונה, למצוא את האיזון הבלתי יציב לעתים קרובות בין סבלנות לענווה כדי לתת לחסד הידיעה לתקשר את עצמו מצד אחד, ומחויבות רצינית, השקעת מאמץ, רצון ממוקד ואגרסיביות בריאה מצד שני. תהליך זה הוא המפתח. אחרי שהשיעורים הנלמדים מהשקעת מאמצים אלה נספגים בנשמה, הרכישה מחדש של ידע מתרחשת ביתר קלות בחיים עתידיים.

עתה אני חוזר לשאלה, מדוע ההרדמה הזמנית מתרחשת. ייתכן שחלק מן התשובה כבר עלה בדעתכם. אלה עקרונות שלא קל להעביר, אך אעשה כמיטב יכולתי.

אני חוזר ומסכם בקצרה: האישיות הנראית לעין אינה יודעת את אשר היא יודעת – בין אם הנשמה עברה כבר את התהליך המתואר ולפיכך ידע, הבנה, ותפישה רוחניים הם דבר טבעי גם במצב המוגבל של התגלמות בגוף אנושי; בין אם הדבר טרם התרחש; ובין אם נשמה נשארת באותו התהליך חיים אחר חיים. הידע, בכל דרגה שהוא קיים, נמחה; הוא "נשכח". לא משנה באיזה מצב התפתחותי אתם עשויים להיות, אתם יוצאים לדרך עם דף חלק: אתם יוצאים לדרך בלי לדעת דבר, בין אם אתם מפותחים מאוד ובין אם התהליך עודנו מתרחש ברמה נמוכה. כך שבתחילת הדרך, הידע שקיים בכם הוא, לכאורה, לא קיים בכם. עכשיו, מדוע זה חייב להיות כך?

בהרצאה לא מזמן אודות התהליך האבולוציוני, דנתי ב"מסה" של התודעה – איך היא מתפשטת וממלאת את הריק. בעת התפשטותה, חלקיקי התודעה מאבדים את עצמם. התמצית האלוהית של התודעה, על יופייה, חוכמתה, וכוחה המיטיב, מתפקדת בדרך מוגבלת ומעוותת. החלקיקים המבודדים חייבים לשאוף להתאחד שוב עם התנועה האצה-קדימה, המתפשטת של המצב האלוהי של החיים, אשר ממלא ללא לאות את הריק. בתהליך זה החלקיקים הנפרדים – שהם ישויות אינדיבידואליות – חייבים למצוא את דרכם חזרה בכוחות עצמם, בכוח ההתעוררות של הפוטנציאלים האלוהיים הנוכחים תמיד, אפילו בהיבטים הנפרדים ביותר.

אני חוזר לאנאלוגיה זו שוב ושוב כדי לעזור לכם להבין את הנושא: אותו חלק שנשמתכם שעודנו נפרד חייב לחשל את כל מה שהוא ידע במצב ער יותר כדי שהחלק הבלתי מפותח יוכל למצוא בעצמו את דרכו.

תנו לי לנסות להבהיר את העניין. נניח שהייתם יודעים במודע, עכשיו, את כל מה שאתם יודעים במקום העמוק. במצב זה, ההיבטים הלא מפותחים בכם לא ימצאו, בכוחות עצמם, את תמציתם הפנימית. הם יסחפו, כביכול, על ידי ההיבטים שכבר יודעים, שכבר עברו התפתחות. הם תמיד ייצגו, לפיכך, יסוד לא מהימן. הם למעשה, אם כי לא בהכרח בצורה גלויה, יטשטשו את היופי, את החיות, את היצירתיות ואת החוכמה של שאר הווייתכם. הם יינשאו על נחשול הודה של תודעת-האל, אך הם לא יהיו במיזוג מלא איתה. היטהרות ואבולוציה פירושו שכל היבט זעיר ביותר של כל-היש חייב להתמזג עם תמציתו שלו.

הבה נחיל את ההסבר המטפיזי, פילוסופי וכללי משהו הזה על מצבכם הנוכחי, על חייכם ומאבקכם היומיומי בנתיב. תוכלו אז לא רק להבין טוב יותר מה אני אומר, אלא גם תרוויחו מזה באופן אישי.

בנתיב שלכם, אתם מגלים כל הזמן היבטים של שליליות, אי רציונאליות, ילדותיות, אנוכיות, הרסנות. אתם יודעים כי בשלב מוקדם בהתפתחותכם, היבטים אלה מתלקחים פתאום מעצמם, בלי פרובוקציה מבחוץ. היבטים אלה חזקים כל כך, עד שאתם מפעילים אותם, יוזמים שליליות, בלי קשר לסיטואציה חיצונית. ככל שאתם ממשיכים להתפתח, הדבר משתנה. ההיבטים השליליים מפסיקים להתבטא מעצמם. הם זקוקים לפרובוקציה חיצונית. אתם נענים באמצעותם לשליליות שיוזמים אחרים סביבכם. עם זאת, אתם אכן חיים בעולם החומר, שאפילו בנסיבות המעולות ביותר החיים בו אינם קלים. החומר מכשיל ומתסכל. עצם העובדה שחיים במישור זה של המציאות – שהוא הפקה/תוצר שלכם כמובן – זו תמיד עובדה מאתגרת. דמיינו שהייתם חיים בנסיבות כה נשגבות, נוחות לכם ומעוררות-אושר עילאי, עד שאפילו הגרוע ביותר שבכם לא היה מוצא הזדמנויות להתבטא. במצב זה, הגרוע ביותר שבכם היה נותר רדום, לא נחשף, ולא היה עובר את תהליך ההיטהרות הנחוץ לו.

אתם משוכנעים, לא אחת במידה חלקית של צדק, שאם אחרים לא היו עושים דבר זה או אחר, הכל היה בסדר אצלכם והייתם נשארים במצב של הרמוניה ואושר עילאי. עם זאת, התחומים המטושטשים בתוכם היו ממשיכים לבעור בחשאי, משום שבלי ההחצנה שלהם לא הייתם יודעים על קיומם. הם צריכים בדיוק את זה שמשוהו יצית אותם, הם זקוקים לחשיפה ולפרובוקציה. באותו האופן, אם הייתם יודעים במודע את כל הידוע לכם, בלי גירוי חיצוני, ההיבטים הלא מפותחים לא היו מתלקחים בפתאומיות ולא היו רוכשים ידיעה מושרשת משל עצמם. הם היו מושפעים רק ממה שיודעים ההיבטים המפותחים כבר.

בנתיב שלכם חוויתם, שכאשר אתם עובדים על התחומים המטושטשים הללו ומצליחים להתגבר עליהם, אתם מגיעים למצב בטוח [safe] לגמרי, לא משנה מה אחרים עושים או לא עושים, לא משנה איך הם מגיבים. מבחינה מהותית אתם שומרים על שלמותכם ונותרים בלתי מושפעים. אינני מתכוון לא מושפעים במובן שאתם מרוחקים וחסרי רגש. אני מתכוון לכך שהשליליות המסוימת בכם שכבר עמלתם לעבור דרכה חדלה להתקיים ולכן אינה יכולה להתלקח פתאום כאשר אחרים עושים לכם עוול. אתם עשויים להיפגע או להתרגז, אבל בדרך שונה לחלוטין מזו שבה המגרעות והפגמים הבלתי פתורים שלכם עצמכם מופעלים על ידי נסיבות חיצוניות. כך אתם כבר לא תלויים בשלמות [perfection] כדי לא להיפגש עם חוסר השלמות שלכם. השפעת ההרסנות של אחרים לא גורמת לכם לאבד את שיווי המשקל או את המרכז שלכם אם התחומים המטושטשים הובהרו, זוככו, טוהרו ואינם.

אותו העיקרון קיים ביחסים בין ההיבטים הפנימיים הלא מושלמים שלכם לבין החלקים שכבר זוכנו. אם הייתם נולדים עם ידיעת כל מה שאתם יודעים, התחומים הלא מטוהרים היו תלויים בתחומים המטוהרים ולא היו נעשים שלמים הוליסטית בפני עצמם; אם ההיבטים החכמים, היודעים, המוארים של עצמכם רדומים, התרדמה הזו נחוצה כדי לאפשר לתחומים המטושטשים להיאבק ולעבור את הדרך בכוחות עצמם, בעזרת הידע שכבר קיים במהותכם. כך, מתוך חוסר ידע, הידע מתפתח. מתוך החשיכה האור מתפתח. אפילו בחלק האפל והנבער ביותר נמצאת מהות הידע והאור. מהות זו חייבת לבוא לידי ביטוי מתוך עצמה פנימה, לא מתוך היבט מחוץ לה שכבר יש ברשותו חוכמה ואור. כך שכאשר הידע והאור יוצאים לאור מתוך המגבלות שלכם עצמכם, זו ההזדככות ממצה, מהימנה ואמיתית. אז אתם רוכשים עצמאות אמיתית מסביבתכם ולפיכך, חופש אמיתי. אז כל חלקיק, כל היבט של תודעה, הוציא לאור את "האלוהיות הזעורית" שלו, נאמר זאת כך. וזהו פשר ההרדמה שאיתה אתם נכנסים לחיים. המאבק על אור המהות שלכם הוא אשר מצמצם בהדרגה ובלי ספק את ההרדמה ומעורר אתכם אל מי שאתם באמת.

אתם חווים בנתיב שלכם גם את זה שכל שאתם אוזרים יותר אומץ להתייבב מול האמת שלכם, מבטאים יותר ענווה וכנות בכל האישיות הפנימית שלכם, כך אתם נעשים יותר ערניים וערים. זוהי תוצאה בלתי נמנעת אשר לא יכולה שלא לצאת לאור. לפתע פתאום, או בהדרגה, אתם מבינים ותופשים אחרים כפי שלא יכולתם מעודכם. אתם מתחילים לזהות את השליליות של אחרים בלי להיות מושפעים ממנה אישית ובלי שהיא תפר את שלותכם. אתם חדלים להיאבק בשליליות של אחרים בעיוורון ומרמור בלי לראות בבהירות, רק לקלוט אותה במעורפל, כמבעד למסך ערפל. עתה אתם רואים בבהירות; אתם מבינים אינטואיטיבית את הקשרים [connections], דבר הגורם לעולל לחדול מלהיות הכחדה אישית. אתם מתחילים גם לראות ולתפוש את היופי של אחרים בצורה שלא גורמת לכם להתקנא אלא ממלאת אתכם פליאה, השתאות והכרת תודה. אתם מתחילים לתפוש קשרים של אינטראקציות ביניכם לבין אחרים אשר מסלקים את חידת החיים – ואת חידת החיים עם אחרים – וזה מגביר את הביטחון שלכם משום שאתם רואים ומכירים [יודעים] את תהליכי האינטראקציה האנושית. ככל שאתם ממשכים ללכת בדרך הזו, מתמודדים עם הדברים הלא מטוהרים אצלכם ומסלקים אותם, לפתע פתאום, או בהדרגה, נעורה בכס ממוקדות ומודעות חדשה. ידע זורם לתוככם ככל הנראה יש מאין. הוא לא מן המוח. הוא לא מן הידע החיצוני שרכשתם בשני העשורים הראשונים לחיים, או מאוחר יותר. אין לו דבר וחצי דבר עם מה שלמדתם. הוא מגיע ממקור אחר.

ככל שנפתחים ערוצים, התמקדות חדשה יכולה לקנות בכס אחיזה. אתם יכולים להתחיל להקשיב במתכוון ליקום הפנימי, למקום שממנו החוכמה כולה זורמת אל תוך ישותכם החיצונית. זהו תהליך הדרגתי, ועם זאת פתאומי בצורה שהוא מופיע. לפעמים נדמה כאילו התהליך נקטע, משום שלא פעם הוא נעלם בשלבים ההתחלתיים, כך שהחוויה יכולה להיראות כמו חלום. המצב שבו אתם שומעים את הקול הפנימי הוא מצב שצריך להיאבק עליו במובן חיובי ורגוע. צריך לזכות בו ולהרוויח אותו מחדש פעם אחר פעם, כיוון שפעם אחר פעם הוא הולך לאיבוד.

את ההתמקדות חייבים לעשות במתכוון אחרי שמגיעים לשלב מסוים של התפתחות וזיכוך. ההתמקדות תיכנע לקשרים [connections], להקשבה ול"שמיעה". עכשיו, מצב התודעה של האנושות בכללותה, בגלל התניה המונית, אינו מאפשר כמעט לבצע התמקדות כזאת. רבים מן האנשים המפותחים די הצורך, שיכולים היו להצליח, אפילו לא מנסים. ייתכן שהבעיות שהם עדיין לא פתרו קשורות לפחד מלעג וגינוי מהעולם הסובב; חסר להם האומץ להפוך את העצמי הפנימי למרכז האמיתי של חיי הפרט. האנושות כולה מותנית להתמקד בתופעות מסוימות בלבד, מחוץ ומבפנים, ולהדיר היבטים אחרים של המציאות, עד שרק מה שנמצא במיקוד שלהם נראה לאנשים אמיתי. עולם שלם קיים סביבכם, שאינכם רואים או חווים; הוא נראה לכם כפנטזיה כאשר דנים בו באוזניכם. מגבלה תפישתית זו היא תוצאה של רפלקס מותנה בהתמקדות, שהוא, בתורו, תוצאה של הרדמה.

בתחילת הדרך הזו, אם אתם מקשיבים פנימה לתוך עצמכם, אתם קרוב לוודאי לא שומעים כלום ועלולים להשתכנע שהכל שם ריק. או שאולי אתם שומעים מדי פעם את קול העצמי הילדותי, התובעני, השלילי. אז, כמובן, אתם משוכנעים שזוהי המציאות המוחלטת שלכם, דבר שמפחיד אתכם, כך שאתם נמנעים מלפגוש את העצמי השלילי אפילו יותר, עד שלב מאוחר יותר, שבו אתם לומדים, אולי, לתת מקום להקשבה עמוקה יותר וכך יכולים ליצור קשר עם רמות בלתי משוערות של מציאות פנימית.

הציבו סימני שאלה בפני הקול השלילי וקראו עליו תיגר. התעמתו איתו. זהו אותו בלי להזדהות איתו. למדו לא לתת לו לשלוט בכס, לא לפעול לפיו – אפילו תוך כדי כך שאתם מכירים בקיומו של קול האנוכיות והנבזות הזה. רק כאשר עמדה זו נעשית עקבית, כאשר העימות בין העצמי הנמוך לבין עצמי-האגו המודע, הסביר, החיובי, מתרחש כל הזמן, תמצאו לעצמכם לבסוף מיקוד ברמת תודעה חדשה, שהיתה שם, כפי שיתגלה לכם פתאום, מאז ומעולם.

קולו של האל דיבר איתכם תמיד. הוא ממשיך לדבר איתכם – תמיד בדרך חדשה, תמיד מותאם בדיוק למה שאתם זקוקים לו ביותר בכל רגע נתון בחיים. זהו הקול שהתעלמתם ממנו והחזקתם מחוץ למיקוד כך שנותרתם רק עם אשליית השתיקה. כשאני אומר "אתם" אני מתכוון כמובן לאנושות בכללותה.

אי אפשר להתמקד-מחדש בקול היפהפה הזה תוך דילוג על עימות עם העצמי הנמוך, שגם הוא מדבר איתכם תמיד. האגו שלכם חייב ללמוד להבחין ביניהם. קולו של העצמי הנמוך אומר, "אני רוצה את זה בשבילי. לא איכפת לי מאחרים". חלק זה בכס מאמין בבלעדיות הדדית [mutual exclusivity], בפילוג אינטרסים ביניכם לבין אחרים, וכי עליו לנצח על חשבון אחרים. חלק זה אינו מחובר למציאות שבה ניתן לקבל הכול בלי לקפח אחרים. חייבים להתעמת עם קול שלילי זה, חייבים להציב בפני סימני שאלה. הציבו סימני שאלה בפני קולות הנבזות והזדון, בפני הקול שמעוניין לראות אחרים כרעים, ואי הרצון שלכם לתת מקום לפקפק בזה אפילו. בו בזמן ראו שאתם – או חלק בכם – מפקפק ביופיו של היקום ובאפשרות לבטוח בו. הציבו סימני שאלה בפני קול הפחד, בפני חוסר האמונה שלו, והתעמתו איתו בכנות. אז תשמעו את קולו הבלתי פוסק של האל. ותזהו אותו. תגלו מחדש שהוא דיבר איתכם תמיד, ברור ויפה. פשוט לא יכולתם לשמוע אותו קודם, כי הוא לא יכול היה לחדור אליכם כל עוד הקפדתם במתכוון לא להתמקד בו.

התמקדות נעשית במתכוון, הן במובן החיובי והן במובן השלילי. במובן החיובי, היה עליכם להיוולד בהרדמה, תוך שיכחת מה שידוע לכם, כדי לזכך לחלוטין את כל היבטי העצמי. אם הייתם שומעים מאז ומתמיד את הקול האלוהי, הזיכוכך לא יכול היה להתרחש. לא הייתם מסוגלים להתמקד בשלילי או להתמודד איתו. השלילי היה מושקף ונסחף בזרם. במובן מסוים, הרחקת המיקוד שלכם מן הקול האלוהי היא הרדמה שהעצמי שלכם בוחר במתכוון עבור התהליך הגלגולי. במובן השלילי, אתם מרחיקים את המיקוד שלכם במתכוון מן הקול האלוהי בגלל הכוח שאתם מאצילים על העצמי השלילי, הדוחה כל כלל שאיננו שלו. העצמי השלילי אינו רוצה להכיר את עצמו. אך הקול האלוהי מוביל את העצמי השלילי להכיר את עצמו. זהו הצעד הראשון מבחינת העצמי השלילי לזכך עצמו.

רבים מידידי בנתיב ההתמרה יכולים אולי להתחיל לנקוט במתכוון צעדים, שיובילו אותם לשמוע את שני הקולות בבירור. מהו העצמי השלילי, הנמוך? הוא יכול לבוא תחת מסווה מחוסר. ומהו הקול האלוהי? אפשר ללמוד להסיט במתכוון את המיקוד שלכם, ואתם יכולים לנצל זמן במדיטציה שלכם לתרגול ההבחנה בין שני הקולות.

במשך זמן רב, המטרה העיקרית במדיטציה שלנו היתה מה שאני מכנה הטבעה–impressing. באחת ההרצאות הבסיסיות אודות מדיטציה דיברתי על שני ההיבטים: הטבעה [impressing], כלומר לתת הנחיות, לתבוע, להתנות ליצור-מחדש; וביטוי [expressing], כלומר, להקשיב, לשמוע, לקבל. כעת הגיע הזמן להתמקד בלי חשש במתן ביטוי [expressing]. אתם יכולים ללמוד להקשיב ליקום הנפלא כולו – תופעה חיה ובלתי פוסקת. אתם שוכנים ביקום והוא שוכן בכם. אתם יכולים לגלות אותו על ידי התמקדות בו. אתם יכולים להתעורר ממצב החלום, מן ההרדמה, ידידי. אתם יכולים להתעורר באמת לחיים ולהכיר את החיות השוכנת בכם.

האם יש שאלות?

שאלה: כן. רוב חיי הקשבת לשליליות שלי. השליליות ניהלה אותי. השליליות שלי היא שליטת יתר ובוז. במעבר מהקול הנמוך הזה, שהיה מרכיב גדול כל כך באישיות שלי, לניסיון להקשיב לחלק האחר, החלק המתוק שבי נאמר, לקול הילד שנמעך, אני מפחד שאז אני לא אתמודד עם השליליות, שאני אגזים בזה ואהיה מזויף.

תשובה: זו תמיד הסכנה, הקושי כשמגששים. המחשבה האשלייתית כאילו הקול החיובי הוא המציאות היחידה של העצמי חייבת להילקח בחשבון, ואז הונאה-עצמית תדלה להוות סכנה. אפשר לשמוע את הקול האלוהי בתחומים רבים, ועדיין העצמי השלילי ממשיך להתקיים. המחוסר שמציב האגו נגד זיהוי השלילי, לא מאפשר לאלוהי לחדור כלל. אם האגו מבקש במיוחד חוכמה מהחלק האלוהי של העצמי למצוא את הדרך הטובה ביותר להתמודד עם ההיבטים הלא מזוככים, הקול האלוהי יישמע ואפשר להחיל את חוכמתו במקום שזקוקים לו ביותר.

נתיב ההתמרה מספק כמה כלים טובים למנוע מכם את סכנת ההתעלמות מהיבטים לא רצויים בעצמכם, אפילו בעוד אתם מתחילים לעורר את החוכמה והתפארת של המציאות האלוהית שבכם. אתם לומדים שוב ושוב שהאחד לא מבטל את השנייה; אתם לומדים להתמודד עם סתירות לכאורה; אתם לומדים לנהל רישום של הדיסהרמוניות שלכם בסקירה היומית; אתם לומדים מה כוחה של הטבעה חוזרת ונשנית במדיטציה שבה אתם אכן רוצים להיות מודעים לכל היבט שהנתיב הפנימי שלכם רוצה שתהיו מודעים לו בכל שלב נתון. על ידי שימוש בכלים אלה אתם יכולים לחזק את נחישותכם להתבונן בבלתי-רצוי ולהתוודע לתפארתו של האל בתוכם.

כלי טוב נוסף הוא לשים לב לתגובות שלכם. לאמוד את הרגשות שלכם. אם אתם ממש בתוך שמחה ואורה, משוחררים מחרדה, במצב שמח, אזי ברגע מסוים זה אתם נמצאים בקשר עם האלוהיות שבכם, והנתיב הפנימי לא מזמין אתכם ברגע מסוים זה להתמודד עם משהו אחר. אולי למחרת משהו מטשטש את התמונה. איזו אומללות יורדת עליכם, ספקות, כובד, חרדה. זהו סימן שאתם מתעלמים ממהו. מה שמתממש בחייכם מהווה מדד מהימן; הוא מראה האם אתם חיים בהונאה-עצמית או הולכים כראוי בנתיב שלכם בהתאם לתוכנית שלכם. בחנו מה מצב ההגשמה במערכות היחסים שלכם, בשותפות [זוגיות], בעבודה, בהנאות, בחנו את מצב השמחה והשלווה מבפנים, ואת מצב ההגשמה והשפע מבחוץ. אלה הם מדדים. היכן שקיימת כמיהה לא ממומשת, יש משהו שאתם לא מתמקדים בו [מקשיבים לו].

הקול האלוהי לא יוליך אתכם שולל. כשאתם מאבדים את המיקוד, או כשנדמה שאיבדתם אותו, שימו לב להתכוונות של האגו. הקול האלוהי לא יספר לכם מעשיות יפות על מצבכם הטהור כבר או ידבר בהכללות. הוא יצביע באהבה ובהחלטיות בדיוק לאן אתם צריכים ללכת. אבל עצמי-האגו שלכם מוכרח לרצות את ההדרכה הזו ולבקש אותה. אם אתם רוצים את האמת, היפתחו ושאלו בענווה: "מה אני צריך לראות בתוך עצמי? איפה אני עיוור עדיין? מה תוכל להגיד לי?" הקול האלוהי ינחה אתכם באופן מופלא מאין כמוהו. דבר לא יכול לחזק את אמונתכם באמיתות קיומו של האל יותר מאשר קשר כזה עם האל. אז אתם יוצרים איחוד. הלימוד שאתם מקבלים מבפנים יהיה חוויה מחזקת ומאחדת. הקשבה לקול היפהפה לא תרחיק אתכם מהחלק הלא מזוכך; היא תזמן יחדיו את שני החלקים, האנרגיה השלילית תתמיר עצמה ותהפוך לחלק מעצמי-האל. מה שיתמשם יהיה תוצאה מדויקת של הכוונה שלכם. אם אתם רוצים להשתמש בקול היופי כדי לא להתמודד עם הכיעור, תשמעו יופי בלבד. תשמעו את מה שתודעת-האגו שלכם מוכנה לקבל. הקול האלוהי אינו יכול להתבטא בכל דרך אחרת.

שאלה: אני מתקשה לפרש את המסרים שאני מקבלת ולהאמין בהם. אני מקבלת מסרים, אבל רק מאוחר יותר אני מבינה שקיבלתי מסר.

תשובה: זהו תהליך הלמידה שעליו דיברתי. על ידי צבירת ניסיון, באמצעות ניסוי וטעייה תוכלו ללמוד להבין את החוקים. יש כללים מסוימים. אלה שעברו את התהליך בהרחבה יכולים להועיל, כמו למשל הכלי שדרכו אני מתבטא. אולם גם זה מוגבל; שכן כל אדם הוא שונה, יש לו למידות שונות, נקודות חולשה שונות בחשיבה אשלייתית. ואתם תיבחנו באשר להיקף השאלות שאתם צריכים להציב לעצמכם וללמוד. האוצר היקר ביותר שיכול להיות ברשות האדם – הקשר עם הקול האלוהי – אינו יכול להינתן מוכן מראש. צריך להרוויח אותו באמצעות תהליך הגישוש. אתם מוכרחים ללמוד להציב לעצמכם סימני שאלה באשר למידה שבה חשיבה אשלייתית צובעת את מה שנקלט. הישמרו גם מן הסכנה ההפוכה: עד כמה הפחד ממחשבות אשלייתיות צובע את מה שנקלט וחוסם את האמת שניתן רק לברך עליה? אם הקול אומר משהו רצוי עד כדי כך שאתם לא מעזים להאמין בו, אולי הוא בכל זאת דובר אמת. אתם חייבים לבדוק את העניין ולבחון את העצמי הפנימי. האם אתם חשים תשוקה כלשהי לרמות, או להימנע? רק חוויה פנימית עמוקה תלמד אתכם ותעניק לכם תחושת ביטחון. נסו שוב ושוב. הקשיבו, תנו לזה תשומת לב, התייחסו ברצינות. כמו כן, אל תהיו פתיים. הבינו שמבחינים חייבים להגיע כדי שתוכלו ללמוד את מה שנחוץ לכם ללמוד.

אם אתם מגלים את הקול רק לאחר מעשה, גם זה בסדר גמור. אז מוטל עליכם לחשוב-מחדש על הפירוש למה ששמעתם. אתם יכולים למדוד לקבלת הארה, לאט לאט תלמדו את התהליך. אם היו כללים נוקשים, תחושת הביטחון היא לא היתה מגיעה. היא יכולה לבוא רק דרך תהליך של גישוש, למידה, עשיית טעויות. לבסוף תגיע הידיעה הפנימית. תרגישו אותה עמוק במרכז שלכם: תרגישו אותה נכונה וטובה ותדעו שזהו זה; אתם תלמדו לבטוח בה.

עתה ידידי היקרים אני מברך את כולכם. אהבה וחוכמה אלוהיות נמצאות כאן בשפע. אתם שעובדים בנתיב זה יוצרים כל כך הרבה ברכה לעצמכם, כל כך הרבה אור. יותר ויותר אתם תקיפו משנתכם, עד שלא תיאלצו יותר להירדם שוב. מנוחה לא תפגום במודעותכם ליקום העולץ, השליו, המרגש, המאושר שבו אתם שוכנים והשוכן בכם. אתם מבורכים.